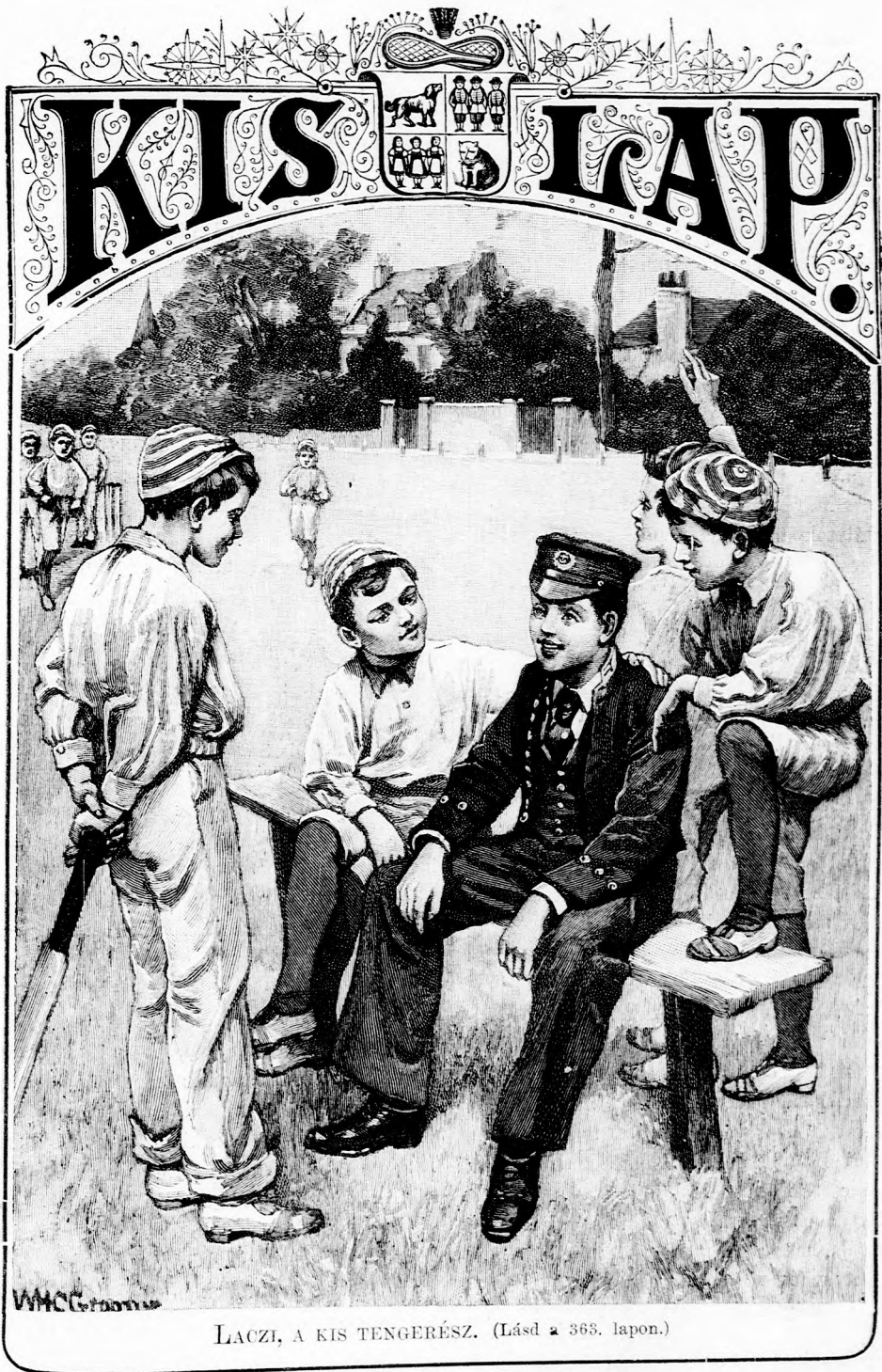

akik új
ak köze-
rthessék
beszélés.
legalább
i, mint
bban. —
olt lees-
magyítás
osabban
k nyíl-
ozás és
a maga
helyes
en írod
i, mert
ta már
nőlések
z igaz.
ban ér-
mra. —
k rövid
e köz-
Világo-
s mert
. Csak
a v, u
készen
szó» is
bele.
kan rá-
ikelet-
nynek
mond-
e igta-
feeske,
madár
boga-
rinnek
em is
életet
termé-
énekló
rim.
imbót,
rügy-
miféle
g tart
apsza-
hogy
nésze-
proso-
la. —
sütör-
egye-
berta.
nyom.
hogy
vállik

LACZI, A KIS TENGERÉSZ. (Lásd a 363. lapon.)

XLIV. kötet, 23. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. Megjelen minden vasárnap 16 oldalon. 1893. június 4-én.

m-épület.

LENCZI ÜNNEP-NAPJA.

— Beszélyke. —

(Képpel a 361. lapon.)

ÜRELMETLENÜL álldogált Rózsika a kapuban s hátra-hátra nézegetett.

— Siess már, Lenczi! Elkészünk az iskolából. Mit állsz ott az ajtónál oly kényelmesen? Siess!

— Csak siess te magad, ha kedved tartja. Én ráérek.

— Már ugyan hogy érnél rá? A ti osztálytokban is csak épp akkor kezdődik a lecke.

— Kezdődik, akinek kezdődik. Nekem nem kezdődik.

Rózsika nagyot bámult.

— Hogyan lehet az? kérdé. Hiszen ma nincs vasárnap, sem ünnepnap, sem szünet. Hogy ne kellene ott lenned az iskolában.

— No, csak ne beszélj olyan hangosan. Nem éppen szükséges, hogy a mama meghallja. Neked megmondom, mert tudom, hogy el nem árulsz.

Rózsika roppantul kíváncsi lett s akármit is megigért volna.

— Dehogy áruljak el! Tudom, hogy megkeserülném.

— De meg ám! Aztán különben is semmi közöd hozzá. Mégis azzal segíthetsz egy kicsit, hogy a könyveimet beteszed a táskádba, magaddal viszed és haza is hozod, mert itthon a mama rájok bukkanhatna. Holnap majd neked adom az oszonnára való cseresnyém felét.

Ilyen nagy jutalom csábításának a kicsi Rózsika már éppen nem birt ellenállani, kivált mikor e nélkül is kénytelen lett volna megtenni, amit a nálánál jóval

idősebb és hozzá még erőszakos Lenczi kívánt.

— Jól van, majd gondját viselem a könyveidnek, mondá. De hát hova készülsz?

— Csinálok magamnak egy jó napot. Nagyon unalmas az, hogy hétköznap az ember nem juthat el sehova. Szeretném tudni, mért ne csinálhatnék magamnak ma délutánra ünnepet, mikor ma jönnek a huszárok. Azt pedig én látni akarom. Ha az iskolába megyek, akkor nem láthatom a parádés bevonulást.

— Jaj de szeretném látni én is! Az nagyon szép lehet.

— Meghiszem azt! A parádé után pedig kísétálok a folyóhoz és horgászni fogok.

Tegnap láttam, mikor az a kényes Gyula horoggal gyönyörű nagy halat fogott. Megmutatom, hogy fogok én is olyat. Már itt is van a zsebemben minden halász-szerszám, csak még egy hosszú vessző kell. Azt majd künn vágok a mezőn.

Rózsikának magának is nagy kedve kerekedett ilyen rendkívüli ünnepnapra. Csak hogy ő szepegősebb volt.

— Bizony ez nagyon kellemes volna. De mit mondana a mama . . . meg a tanító ur!

Lenczi maga is bölcsen tudta, hogy nem éppen kitüntető jutalommal szokták az iskola-kerülőket fogadni. De nem szepegett mégsem valami nagyon. A mamát majd megkérleli. Már sokszor megtette, rendszeren sikerül is, csak bünbánatot mutasson. Már a tanító ur, az kissé fogasabb ember: nem sokat hederít rá, hogy alázatos, könyörgő képpel áll valaki oda elejébe. A tanító ur kiméri mindenkinek a porcióját, ahogy megérdemelte.

— Csakhogy kifogok én rajta! szólt Lenczi nevetve. Még csak nem is kérek bocsá-

natot. Olyan betegnek fog holnap látni, hogy még meg is sajnál, nem hogy büntetne. Az ilyet persze merni kell.

— Oh, én is merem, szólta Rózsika. De még azt sem bánom, ha egy kicsit megdorgálnak, csak egyszer mulassunk kedvünkre.

— Az pedig meglesz. Nem bánom, jöjj velem. De akkor a könyves táskát el kell valahová rejteni.

— Tudok én neki jó helyet. Beadom ide a szomszédba a kis Juliskához. Ő el nem árul.

Fürgén beosont Rózsika a szomszéd udvarra, honnan csakhamar vissza tért, a könyves táskával.

— Most pedig siessünk, hogy a mama ne lásson! Észre venné, hogy könyvek nélkül indulunk.

— Nincsen semmi veszedelem, biztatta Lenczi. A mama benn foglalkozik az udvari szobában, elsétálhatunk egészen kényelmesen.

El is sétáltak. Kora délutáni idő volt, a nap forrón sütött, kevés ember járt-kelt az utcán, csak akinek épp dolga volt. Lenczi és Rózsika szinte büszke lenézással tekintettek az emberekre.

— Nekünk jobb dolgunk van, ugy-e? Mi csak sétálunk, nem fáradunk, szólta Lenczi.

— Ugy bizony. De tudod, Lenczi, jobb lett volna kissé később; most még nagyon meleg van.

— Jaj te oktondi! Hiszen otthon nem maradhatunk, a mama mindjárt kergetne iskolába!

— Igaz a'.

— No lásd. Bizd csak rám, jobban tudom én az ilyet. Ha én magamnak ünnepnapot csinállok, gondolok ám min-

denre. No, most már keressünk olyan helyet, ahonnan jól láthassuk a huszár-parádét.

Helyben kedvökre válogathattak, mert üres volt az utca. Furcsa, de úgy volt: az emberek nem igen álltak ki a parádét lesni.

— Persze, még kissé korán van, mondta Lenczi. De annál jobb, keressünk jó helyet.

— Jaj te, Lenczi! Nézd, amott jön Józsi bácsi.

— El kell kerülnünk. Még számon kérné mért nem vagyunk az iskolában.

Elfutottak, de mikor már szerencsésen megmenekültek, Rózsikának egy kis aggodalma támadt.

— Mi haszna futottunk el? Ide is tévedhet valami ismerősünk, aki elárul a mamának, meg a tanító urnak.

— Azon könnyen segítünk. Nem köll éppen itt az utcában állnunk. Kisétálhatunk egészen a szabadba az országuttra. Ott már nem lesz senki. És mi leszünk a legelső, akik meglátjuk a fényes huszár-sereget. No nem nagyszerű gondolat ez?

— Igazán, nagyon jó lesz.

Megindultak és nehogy valaki feltartóztassa őket, inkább futottak, mint mentek. Jó darabon kellett futni, mindig forró napon, de nem panaszkodtak. A veríték csorgott arcukról, de hát ez végre is nem nagy dolog; áldozni is kell valamicskét az ilyen kellemes délutánért.

— Csak egy kis árnyékot találunk, szólta Rózsika nagyot fujva. Igazán... nagyon is meleg van... ilyenkor még nem szoktunk künn járni.

Akár milyen jelesül tudta Lenczi az ő saját külön vakációs napját rendezni, de már árnyékot mégsem tudott teremteni ott, ahol fa sem volt, bokor sem volt.

— Sebaj! Az a kis meleg nem a világ. Majd háttal fordulunk a napnak, az még nagyon egészséges is.

Rózsika szívesen elhitte, hogy nagyon egészséges, de azt meg biztosan érezte, hogy szörnyen kellemetlen. Mulatságosnak maga Lenczi sem mondta, mikor már úgy érezte, mintha rostélyossá pörkölődött volna a háta. Ekkor szembe fordultak a napnak, de most meg a szemöket, arcukat égette.

— Én... én nem tudom... lihegte Rózsika, de ilyenkor talán jobb oda benn a hűvös szobában, még talán az iskolában is.

Lenczi nem tagadta, hogy máskor talán-talán ő maga is inkább ülne még az iskolában is; no de most, az más! Most külön vakációt csapnak és majd gazdag jutalmuk lesz ezért a kis szenvedésért.

— Majd fognak irigyelni mind a fiuk és lányok, ha elmondjuk nekik, milyen szép parádét láttunk, mialatt ők ott unalmaskodtak az iskolában.

— Igen, persze... csak jömmének már azok a szép huszárok.

De biz' azok még nem jöttek. Jó harmadfél óra múlt s még híre sem volt a fényes huszár-seregnek. Pedig most már nem csak Rózsika, de még Lenczi is nagyon keserves mulatságnak kezdte tartani, hogy így süljön-főljön a forró napon. De makacssága nem engedte, hogy tágitson, bár Rózsika már lihegve kérte, hogy menjenek haza. Csakhogy a makacsságával végre is rosszul járt egy kicsit.

Egy öreg gazda, ki mindjárt ebéd után a földjére ballagva már ott látta őket az ut szélén, most haza-menet meg nem állhatta, hogy oda ne szóljon:

— Gyerekek, mit ültök itt a forró napon? Még napszurást kaptok. Okosabb mulatságot is találhatnátok.

— Az ám! Csakhogy mi látni akarjuk a huszárokat.

— No itt ugyan meg nem látjátok. Azok már rég bevonultak a tulsó oldalról.

Rózsika szinte fölrikoltott haragjában, Lenczi pedig meglehetősen zavarodott képpel bámult a levegőbe. Igaz biz' a... ő nem tudakolta meg, merről jön a huszár-sereg.

— Oh, így elgyötrődni hiába! fakadt ki Rózsika.

— Sebaj no! biztatta Lenczi. Ez a része rem sikerült, de most majd annál jobban elmulatunk. Haza megyünk, mintha iskolából jönnénk, megozsonnálunk, aztán kísétálunk a folyóhoz és halászatunk.

Nem olyan nagy jó kedvvel, mint ahogy jöttek, de végre is megindultak haza felé. Már nem messze voltak a házuktól, mikor szembe jött Dani, Lenczinek egyik tanuló társa.

— Hol jártatok? kérdé már messziről. A tanító ur engem küldött a mamátokhoz, hogy megtudjam, miért maradtál el? A mamátok meg azt hitte, hogy az iskolában vagytok. No, Lenczi, nem irigylem a mai ozsonnádat.

— Ejnye... te... Danikám... izé... csak nem fogod a tanító urnak...

— Már én nem tehetek egyebet, mint hogy elvégzem, amit rám biztak, mert különben kikapok.

Ezzel Dani odább ment.

Rózsikának inkább sirásra állt a szája mint nevetésre, és, mi tagadás benne: Lenczi is olyan formát gondolt, hogy jobb rendben is lehetne a szénája. De aztán fölül kerekedett újra a daczos kedve.

— Hát jól van, nem bánom. Most már ugys mind-egy, legalább nem engedem, hogy egészen kárba vesszen a napom. Ozsonnát már ugy sem kapunk. Hát megyünk ki egyenesen a folyóhoz és halászatunk. Meglásd, a mama még örülni fog, ha egy pár szép nagy halat viszünk neki.

... AZ ÉGRE BÁMULVA TÖRTE A FEJÉT. (Lásd a 362. lapon.)

Jókora séta volt a folyóig, de lassacskán végre eljutottak oda. Találtak árnyékos helyet a parton, ahol letelepedhettek, s Lenczi, miután hosszú ágat vágott egy bokorról, rákötötte a horgot és leeresztette a vízbe. Rózsika ezt nagyon csöndes mulatságnak találta, melytől semmikép sem bírta elfelejteni az oszonát.

— Legalább hoztunk volna a zsebünkben egy-egy darabka kenyeret! Olyan éhes vagyok!

— Ej ne emlegesd! Jobb ha rá sem gondolunk.

Az ám, ha az tőlük függött volna! De mikor már rég elmúlt az ozsona ideje.

— Ugyan gyönyörű jó napot csináltál, duzzogott Rózsika. Itt koplalunk és ki tudja, mi lesz még, mire haza jutunk.

Lenczinek nem volt kedve hetvenkedni, de nem is ért rá a pörölésre, mert épp ekkor a csősz toppant oda.

— Mit csinálnak itt? Halásznak? Mutassák elő a jegyet, váltottak-e rá engedélyt?

— Micsoda engedélyt? Talán bizony nem szabad halászni? Tegnap is láttam, mikor Gyula pajtásom itt halászgatott.

— Tudom. Láttam is a jegyét. Maguknak nincs ugy-e? No akkor hát megzálogolom.

Lenczi ellenkezni akart, de az izmos csőszszel szemben ez nagyon hiába való erőlködés volt. A kegyetlen ember kicsavarta Lenczinek a kezéből a halász-horgot; de ezzel még nem érte be, hanem a kalapját is elvette és így szólt:

— Ne busuljon nagyon, ifiuracskám. Ismerem, tudom hol laknak, estére hazaviszem a kalapját, a mamája majd megfizeti a váltság-pénzt.

Nem mondhatnám, hogy ez a biztatás valami nagyon megvigasztalta volna Lenczit. Hiszen így most már dupla számadása lesz otthon. Hamarjában nem is tudott mit felelni Rózsikának, aki szemre-hányólag nézett rá és kérdé:

— Most már mit tegyünk?

— Mit tegyünk... mit tegyünk... tudom is én...

— Legjobb lesz, ha egyenesen haza megyünk... elég volt ebből a jó napból. Gyönyörű ünnepünk volt, mondhatom!

— Ej, hát menj haza! Mint ha az olyan könnyű volna... előbb még meg kell gondolni a dolgot... ki kell eszelni valami kifogást.

— Igen ám, de mindjárt esteledik.

— Addig nem megyek haza, míg ki nem talállok valamit, amivel ügyesen kivágom magamat a bajból.

Egy vastag, félre dőlt fa volt ott, arra Lenczi ráfeküdt és az égre bámulva törte a fejét. (Lásd a képet a 361. lapon.) Rózsika ott ült mellette a füben és várt csöndesen. Nem törte egy csöppet sem a fejét, ő már tudta, mit fog tenni. Őszintén, bűnbánólag bocsánatot kér. Nem tud okosabbat.

Lenczi is hiába kereste azt az okosabb valamit. Sehogysem lehetett eligazítani a dolgot. A mama is, a tanító ur is mindent tud. S nem elég, hogy keserves bajok közt telt az egész délután, de még holnapra is rossz mulatság ígérkezik: azt sem tudja, mi van holnapra leczkének földadva, tehát még azt sem tanulhatja meg. Váltig tépedeste a fa leveleit, de attól nem lett okosabb. Végre pedig már csakugyan esteledni kezdett.

Rózsika nagyot sohajtott és fölkel.

— Én már mégis csak haza megyek. És... és... Lenczi, többé nem tartok veled, mikor te magad csinálsz ünnepnapot.

Erre nem is került sor, mert Lenczinek magának is egészen elmúlt tőle a kedve. Amit otthon és másnap az iskolában kapott, az nagyon kellemetlen história volt. beszélni sem szeretett róla. Csak azt dörögte magában:

— Még ha legalább igazán jó napom lett volna. De így! Köszönöm szépen! Inkább beérem az ünnep-napokkal — magam nem csinállok többet.

LACZI, A KIS TENGERÉSZ.

(Képpel a czimlapon.)

*KÖNNYŰ nektek, szárazföldi patkányok! —
Még sem nézek irigységgel reátok.
Különb ország ám a tenger.
Ott még a gyerek is ember,
Ugy ám!... bár hogy fintorogjon a szátok.*

*A száraznak szűk a tere, határa,
Szemem utját magas erdő, hegy állja.
A hajómon hogy ha álltok,
Száz mértföldre is ellátok,
S körülöttem harsog a nagy víz árja.*

*Ma itt vagyok az Adria partinál,
Holnap a mi szép hajónk már messze száll.
Ma Fiume, holnap Póla,
Holnapután: pá Európa!
Indiáig az én hajóm meg sem áll.*

*Mint a bölcső, úgy ringat ma a hajó,
Hullám dala csöndesítő, altató.
De egyszerre nő haragja,
Szép hajónkat üzi-hajtja,
Egyre bőszül és a szava harsogó.*

*Nem nagy dolog ha szárazon a vihar
Egy-egy tölgyet, bükköt, fenyőt kicsavar.
De ha eltörök az árboc,
Rednk pusztulást, halált hoz,
És nem a föld, — hullám az, mely betakar.*

*Hát biz' ez nem más, mint katona-dolog,
A tengerész mindig veszélyben forog.
Ámde ügyes, edzett is ő,
S oltalmazza a Teremtő,
Szívében ha hit és bátorság lobog.*

*Azért fiúk, szárazföldi gyerekek,
Nem cserélnék soha biz' én veletek.
A tengeren ott szolgálom
Drága hazám', jó királyom'
S mind azokat, kiket szívből szeretek.*

SZÉNA-GYŪJTŐ ETELKA.

— A »Kis Lap« 12-dik színes műmelléklete. —

MI TÖRTÉNT Etelkával? Talán bizony inségre jutott és most már mint nap-számos lány keresi meg mindennapi kenyéret? Mert ugyancsak buzgón dolgozik ott a mezőn a többi széna-gyűjtő leányok közt. Az arca egészen kipirult a kemény munkában.

No, nem érte semmi sorscsapás. A szülei most is ott élnek a szép uri lakban s ott álldogált ő is délben a tornáczon, mikor arra ment Juliska, egy özvegy aszszony leánya. Illedelmes jóra való leányka volt s Etelke szülei megengedték, hogy a két leány néha együtt játszadozzék.

— Juliska jöjj délután hozzám, megmutatom az új bábumat. Ma nincs sok lezékém, hamar elkészülünk, azután játszhatunk.

— Jaj kisasszonykám, ma nem lehet. Csak egy kicsit haza néztem az anyámhoz, most meg sietek vissza a mezőre, mert széna-gyűjtés van, ott kell dolgoznom.

— Szénát gyűjtesz? Oh, milyen jó dolgod van! Nekem meg itt az unalmas nyelvtant kell forgatnom.

Juliska nagyot nevetett.

— No az mégis csak könnyebb egy kicsit. Tudom, nem cserélne.

— Dehogy nem! Nincs annál kellemesebb, mint oda künn az illatos szénával foglalkozni. A ti dolgotok csupa boldogság az enyémhez képest, csakhogy persze nem akartok megvallani, inkább panaszkodtok a nehéz munkára.

Juliska megint csak nevetett.

— Tudja mit kisasszonykám? Mikor itthon elkészült a dolgával, jöjjön ki hozzánk és tartson velünk. Jut ott a mulatságból másnak is.

— Meg is teszem. Sietni fogok, hogy mielőbb kijussak.

Ott is termett nem sokára. Juliska gereblyét adott a kezébe.

— Ebbe a rendbe fogjon bele kisasszonykám.

Bele is fogott nagy buzgalommal. A gereblye nehezebb volt ugyan, mint otthon az ő kerti kis gereblyéje. Aztán meg a nap is kissé alkalmatlanul perzselt. Alig pár perc múlva már kiült a veriték a homlokára.

Meg aztán mikor a gereblye alatt nagy a széna-csomó, ugyan csak erősen kell fogni és huzni, bizony szinte lihegett bele.

Alig telt bele jó negyedóra, már ugy kezdte vélni Etelka, hogy ezt csak nézni multság. Ha most estig kénytelen volna így folytatni, bizonyosan bele betegednék. Már is fél van törve a tenyere, zsibbad a karja.

Kissé röstelte, de abba hagyta a munkát s így szólt:

— Igazad volt, Juliska. Bohóság volt, hogy panaszkodtam. Most már tudom, milyen nehéz a dolga annak, aki a két keze munkájával keresi kenyerét. Meg is fogom becsülni azt, ki arca veritékében dolgozik.

CSATA-TÉR.

ROMBITASZÓ harsog,
Hírdet bösz csatát!
Ki a katulyából,
Ólom katonák!

Az ebédlő-asztal
Lesz a csatatér —
Száz ólom vitéz rajt'
Majd csak sorba fér.

Jobbról a magyar had,
Balról a török —
Előre vitézek,
Az ágyú dörög!

Gazsi a magyarok
Generálisa,
Törökök vezére
A kis Dódika!

Hajrá! ... össze csapnak,
Nagy a zürzavar;
Hull a török sorra —
Győzött a magyar! ...

Délre harangoznak —
Félre hadserey!
Juczi azt az asztalt
Hadd terítse meg!

Jön a csata-térre
Ágyu, puská és
Ólom vitéz helyett:
Tányér, villa, kés.

Szegény kis vitézek!
Bás most mind a hány;
Mért is oly kegyetlen
Az a szobalány!

KOTYOGI ÉS FECSEGI

MESE

IRTA JÓZSI BÁCSI

KOTYOGI Ferke és Fecsegi Etel testvérek voltak.
Nem így hívták ugyan őket voltaképen, de ez a név jobban illett rájuk, mivel Ferke mindenbe bele szólott, Etel pedig örökösen fecsegett.

Hasztalan volt a kedves Miklós bátya intése, meg a mama büntetése is: Ferke napról napra többet-többet kotyogott, Etel pedig még álmában is fecsegett.

Hiszen még ha valami okosat beszéltek volna! De, uramfia!... Beszéltek a Szamos kutyáról, a himlőhelyes bábúról, a Gajdos néni tyúkjairól. Csak az abéczeről, meg a bibliáról nem beszélgettek.

Hanem egy este aztán történt valami.

»Kis Lap«-este volt, akarom mondani szombat este. Mivelhogy ekkor szokott a »Kis Lap« megérkezni, melyet Ferke hangosan olvasott fel az egész háznépnek. A héten a következő mesét olvasta föl belőle:

Volt egyszer messze-messze, nagy Meseországban, még ott is egy rengeteg erdő közepén, két kis manó.

A manó — mint tudjátok — olyan kis törpe, akiben több a kópéság, mint a jó akarat.

Hogy ez a két manó miről volt híres, mindenki eltalálja, mihelyt a nevüket megmondom. Az egyiket úgy hívták, hogy *Nyelvelő*, a másikat pedig úgy, hogy *Kotybelé*.

Ez a két kis manó az erdő közepén, egy nagy bükkfának a legeslegtetejében lakott egy odvas cser-golyóban.*) Egy zord tavaszi éjszakán akkora szél kerekedett, hogy a bükkfa tetejéről a kis cser-golyót leverte s másnap reggel a kis manó ott ébredt fel a földön, egy ibolya-levél alatt.

— Ez már mégis szörnyűség! kiálta föl Nyelvelő.

— Biz' igen! szólt Kotybelé.

— Az ember nyugodtan sem alhatik! szólt Nyelvelő.

— Az már igaz! mondá Kotybelé.

— No már látom, más felé kell költözködnünk! folytatá Nyelvelő.

— Csakugyan! mondá Kotybelé.

— Jobb is lesz, ha mindjárt elindulunk szállást keresni! mondá Nyelvelő.

— Mindjárt! ismétlé Kotybelé.

Azzal egymást kézen fogva, elindultak nagy trécseléssel szállást keresni.

Sorra kérdezték az erdő virágait, az iriszt, zsályát, nefelejtset; még a csöngetyűvirág palotájába is becsöngettek, de mindenütt azzal fogadták őket, hogy: »mi itt a csönDET szeretjük s a békességet; ilyen két fecsegőt tehát mi be nem fogadhatunk!«

Hallani kellett azt a lármát, amit Nyelvelő véghez vitt, és azt a sok közbeszólást,

*) Cserfa gubója.

amit Kotybelé mondott. Egy kis Katicza-bogár úgy elszégyelte magát miattok, hogy sirva fakadt.

A két kis manó végre addig kóborolt, hogy rájok esteledett; a harmatban jól megáztak, akkor aztán nagy busan lefeküdtek egy mohos cserfa tövében.

Hát éjfél körül nagy suttogás, csicseregés, dörmögés támadt, úgy, hogy a két kis manó is fölébredt. Néznek föl a fára, hát tele van az egész cserfa madárral. Minden ágán, minden bogán tiz-husz. A tetején fenn pedig egy sas akkora szárnyakkal, mint egy ernyő; mellette a nemes sólymok; az odvak előtt néhány tudós bagoly; egy hosszú ág fekete volt a holló, varju és csóka seregtől. A sok harkály a fatörzsön kúszott, a rigó, seregély kisebb galyakon ültek, egymással fecseggve; a kakuk egyre tolakodott volna előre, mindig magát emlegetve; a pintyőke, csíz, czinke és pacsirta a levelek közt bujkáltak; a verebek egymással civakodtak a hely fölért. Volt ott fecske, czinke, gébicz, galamb, sőt a fa tövében egy sánta daru is. Legalul végre egy kis bokorban ült szótlanul a fülemile s a kis ökörszem.

És nagyban tanácskoztak. Ezen a cserfán szoktak ugyanis össze gyűlni minden este, hogy elbeszéljék egymásnak, mit tapasztaltak a nagy világban.

A két kis manó csak elámult mindezen. Nyelvelő oldalba bökte Kotybelét, hogy: egy szót se merjen szólni!

— Te se! mondá Kotybelé s ő is oldalba lökte Nyelvelőt.

Ezen már majdnem össze veszték, midőn egyszerre csak a fán nagyot krárogott egy papagály s azt mondta, hogy szólni akar.

— Halljuk! Halljuk! zúgta a többi.

Erre aztán a két kis manó is figyelni kezdett.

— Tisztelt gyűlés! Én nemes familiából származtam, őseim még...

— Eláll! Eláll!... kiáltá a vén daru.

A papagály azonban újra nagyot krárogott s folytatta:

— Itt nőttem fel a városban egy grófnőnél, aki igen rossz nő volt, mert engem kalitkában tartott.

— Rossz! Rossz! Rossz! recsegték a csókák.

— Hej, csak nincs jobb a szabadságnál! folytató a papagály.

— Nincs! Nincs! Nincs! — csicseregtek mindnyájan.

— Hála a véletlennek, én megszöktem s most itt lakom ezen a vén cserfán. Itt ugyan kereshetnek!

— Kereshetik! Kereshetik! — ismétlék a verebek pergő nyelvel.

A harkály haragosan koppantott a fa oldalára.

Most felszólalt egy kis fecske:

— Én is ott lakom annak a grófnőnek a szomszédjában s úgy hallottam, hogy sok pénzt tűzött ki jutalmul annak, aki a papagályt vissza hozza.

— Huh! Huh! sohajták borzadva a baglyok.

A papagály megrémült, de egy öreg vadgalamb vigasztalá:

— Légy nyugodt, itt nem árul el senki, sőt megvédelmezzünk mindnyájan.

— Mi is, mi is!... csipegték a pintyőkék, esizek és pacsirták.

— Kakuk! Kakuk! kiáltá a kakuk.

A gerliczék meg hangosan felkaczagtak. Nyelvelő, ki már eddig is alig birta tartani a hallgatást, most felkiáltott:

— No ez igazán érdekes!

— Igazán! mondá Kotybelé is.

De erre az idegen hangra a madarak egyszerre felröppentek s egy pillanat alatt eltűntek az erdőben.

— Te üzted el őket! mondá haragosan Nyelvelő Kotybelének.

— Te fecsegtél, attól ijedtek meg! válaszoló Kotybelé.

— Ha te nem kotyogsz, tovább is beszélgetnek! nyelvelé amaz.

Szóra szó... végre úgy össze kaptak, hogy a nagy lármára a virágok mind fölébredtek s az erdő csak úgy zugott a nesztől. A két kis manónak legelső dolga volt mindenkinek elfecsegni, amit az éjjel láttak, hallottak, hogy: »A cserfán egy szökött papagály lakik!« Csakhamar az egész erdőn minden virág, minden fűszál azt susogta: »A cserfán egy szökött papagály lakik!«

A virágoktól megtudta a szellő, elvitte a hírt az erdész házába is. Az erdésznek volt egy leánya Mariska. Mikor Mariska reggel a virágait öntözgette, egyik rózsza megsugta neki is az ujságot, hogy: »A cserfán egy szökött papagály lakik!«

A leány rögtön elindult és estére meg is fogta a papagályt, elvitte a grófnőnek s megkapta a jutalmat.

Másnap éjjel a két kis manó újra oda feküdt a cserfa alá s várták a madarak gyűlését. Addig vártak, addig vártak, hogy végre mind a ketten elaludtak.

Éjfél körül nagy suttogás, csicsergés, zugás támadt. A manók erre sem ébredtek föl. Megjötték a madarak s elfoglalták helyeiket. A sas meglebbentette nagy szárnyát, mitől két veréb úgy megijedt, hogy lepottyant az ágról; de újra vissza ültek s megkezdődött a tanácskozás.

Hej pedig de kár volt a két kis manónak ébren nem lenniök! Mert éppen ő róluk volt szó. A vadgalamb bepanaszolta őket a sasnál, hogy elárulták a papagályt.

Erre a sas itéletet mondott rájuk. Egy vén bagoly néni rögtön le is szállott a fáról a két manóhoz, kihuzott a szárnya alól egy fekete tollat s azzal megcsiklandozta a két alvó manónak a nyelvét.

Mire Nyelvelő és Kotybelé fölébredtek, már a madarak eltűntek.

— Mi bizony szépen elaludtunk! kezdé Nyelvelő nagy hangon a tréceselést. De erre hirtelen elhallgatott, mert úgy érezte, hogy a nyelve meg nem akar férni a szájában.

— Megviradt! mondá Kotybelé. De ő is megijedt, mert érezte, hogy a nyelvéből egy darabka leválik.

— Jaj... bizony még megfájul a nyelvem! kiálta Nyelvelő s olyan panaszkodásba kezdett, hogy egy jó félóráig be nem állt a szája. De egyszer csak rémülten veszi észre, hogy a nyelve minden szó után hosszabbra nő; végre már olyan hosszú volt, hogy egészen lecsüngött a mellére.

Kotybelé sem állhatta szó nélkül s egyre bele-beleszólt a Nyelvelő beszédébe. Csak nagy sokára vette észre ő is, hogy a nyelve egyre jobban kopik, egyre kisebb lesz. De meg ami nyelvéből elkopik, az nem esik a földre, hanem — borzasztó! — a *fülehez nő!*

Ijedten néztek egymásra. Nyelvelő hangos sirásra fakadt s tele kiabálta az egész erdőt. Kotybelé szintén sirni kezdett s egyre közbe szólogatott. Mikor a nagy lármára a virágok fölébredtek, elámulva látták, hogy a Nyelvelő nyelve már egészen a térdéig ér, Kotybelének pedig olyan vékony a nyelve.

mint a hártya, de a két füle — az egy-egy araszt nőtt.

Ha a két manó hallgatott, akkor nem volt semmi baj; de azt ők nem tudták megállani, hanem egyre fecsegték, kotyogtak. Délre már Nyvelőnek bokáig ért a nyelve, a Kotybelé fülei pedig hoszan lelógtak. Estére Nyvelő már rá hághatott a maga nyelvére, Kotybelének csak egy pirinkó darab maradt a nyelvéből s a füleit pedig lehajtva a zsebébe dughatta.

Volt persze kaczagás az erdőn, ami a két kis manót még jobban boszantotta. Nem is tudtak békében meglenni többé az erdőn, hanem elindultak a városokba, fölkeresni a fecsegő, kotyogó gyermekeket, hogy azok nyelvét, fülét is megnövezzék.

Bangó bácsi, ki a dombon lakik, látta is a mult este, hogy a két manó jött erre felé. Egyiknek akkora volt már a nyelve, hogy a derekán körül csavargatta; a másiknak csak egy mákszem volt a nyelve, de a két füle akkora, hogy az egyikre ráfeküdt s a másikkal meg betakarózott.

Azt is mondja Bangó bácsi, hallotta, mikor megesküdtek, hogy minden fecsegő gyermekhez ellátogatnak...

*

Kotyogi Ferke és Fecsegi Etel ezeket olvasván a »Kis Lap«-ból, az ő heti újságokból, roppant elrémültek. Fecsegi teljes fél másodperczig sem tudott szóhoz jutni, Kotyoginak még a haja is az ég felé állott.

Hogy mi lett a dolog vége, majd elmesélem máskor. Addig is gondolkozzatok erről a meséről.

A VIRÁGOS KERT.

Gyuri.

SZOMSZÉD kertje kivirult ám,
Van ott rózsza meg tulipán;
De ha átmásznék, barátom,
Elszaggatnám a nadrágom!

Bözsike.

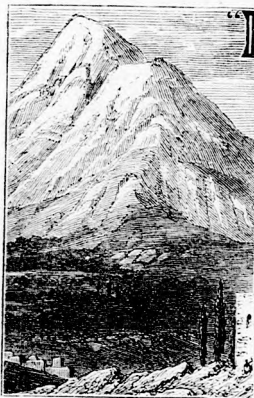
Kivirult a szomszéd kertje,
Van tulipán rózsza benne.
De a kertész ha meglátna,
Volna a te dolgod drága!

Juczika.

Szomszéd kertje virágos ám,
Hanem, édes jó Gyuriczám:
Meg is büntetne az Isten,
Hogyha által másznál innen!

AZ ARARAT HEGYE.

IGAZÁN ott van-e még most is a Noé bárkája az Ararát hegyén, ahol a vizözön idején fennakadt?« kérdezték egy híres utazótól, aki az Ararát hegyvidékén is járt. Nevetve felelé az utazó, hogy ő nem látta ugyan, de vannak sok százan és ezeren, akik mondják és hiszik. Még pedig azok, akik ott a híres hegy tövében laknak. S ha valaki olyan vakmerő hogy nem hiszi el rögtön, megvetőleg felelik neki: — No hát menjen föl és nézze meg.

Ezt könnyebb tanácsolni, mint megtenni. Mert az Ararát hegye tekintélyes helyet foglal el a földnek hegy-óriásai közt. Nem csak arról híres, hogy a Szt. Irás beszél róla, hanem hatalmasan fölemelkedik a felhők közé. Igazában nem is egy Ararát-hegy van, mert kettős a csuca s ezek egyike 17,000 láb magas, tehát magasabb a Mont-Blancnál, Európa legmagasabb hegycsúcánál. A kisebb Ararát-csucs is 13,000 láb magas és az ottani népek hite szerint Noé bárkája a két csucs közti nyeregben akadt meg. És azért mondják oly bátran, hogy ott van még most is, és aki nem hiszi, nézze meg, — mert azt hiszik, hogy az Ararát csucására följutni lehetetlen.

— Csak egyszer történt, mondják és hiszik a benszüllöttek, hogy egy ájtatos és istenfélő barát feljutott, de ő sem a maga emberségéből. Megindult. Nagy fáradsággal el is ért odáig, hol már örök a hó és jég, de ott elbágyadt, elaludt és mire fölébredt, már lenn találta magát a hegy tövében. Ujra kezdte másodsor, harmadszor, de mindig csak ez lett a vége. Ekkor aztán buzgó imádsággal kérte az angyalo-

kat, segítsék meg. És szerencsésen fel is jutott, hirt hozott Noé bárkájáról, de azóta senki sem jutott föl, hiába is minden próbálkozás.

Mivel ezt hiszik, természetesen nem is próbálkoznak a benszüllöttek, mert ugy okoskodnak, hogy még ha feljutnának is, hiába mondanák, hogy fönn voltak, de a Noé bárkáját nem látták; mindenki azt felelné, hogy azért nem látta, mert nem volt fönn, nem beszél igazat.

Pedig ha nehéz is, nem lehetetlen oda fölkapaszkodni és több elszánt európai tudós megmászta már az Ararát csucását. Az ilyen bátor férfúnak attól sem szabad vissza riadnia, hogy egymagára marad ott fönn a veszedelmes magasságban, hó és jég közepett. Hiába fogad drága pénzen ottani embereket kísérőknak, hogy segítsék; fele-utján elmaradoznak, kijelentve, hogy nem bírnak tovább menni. Mégis följutottak már többen, és a Noé bárkájának persze nem találták a nyomát sem. De fölfedeztek egyebet: azt, hogy az Ararát voltaképp egy rég kialudt, vagy inkább talán csak pihenő tűzhányó hegy. Egyik tudós hegymászonak, Bryce nevűnek feltűnt, hogy mikor már nagyon magasan kapaszkodott csupa hó és jég közt, mihelyt valamely szikla-hasadékhoz ért, ott nem látott havat. Bement az ilyen hasadékokba, barlangokba is, és nagy meglepetésére azt tapasztalta, hogy a sziklafal meleg. Tehát a hegy mélyéből még mindig árad föl az egykori tűzhányó melege.

Az Ararát csucását többnyire felhő borítja. De ha szél kerekedik és elfújja a felhőt, akkor nagyszerű kilátást nyújt egészen a Kaspi tengerig, másrészt az Eufrát síkjára el odáig, ahol hajdan a babiloni torony állott.

Mikor egy-egy tudós hegymászó szerencsésen leérkezik a magasból és elbeszéli, hogy sikerült megmászni a hegyet, a benszüllöttek egy csöppet sem csodálkoznak, hanem megvető mosollyal felelik:

— Oda föl még senki sem jutott, nem is fog soha senki följutni, tehát te sem voltál ott.

A HAJÓ-PRÓBA.

HÁROM egész napig furt-faragott Lajos, míg Lenke és Irmuska örömmel és bámulattal nézegették. Volt is ám mit! Csakugyan ezermester az a Lajos. Olyan hajót ró össze, hogy akár tengeren is lehetne utazni rajta. No persze,

ha valamieskével nagyobb volna. De a formája igazán olyan, mint a képeken a tengeri vitorlás hajóké. Mert még vitorlája is van. Gyönyörűség lesz vele játszani.

— Majd bele ültetjük a Viczámat és meghajókáztatjuk, szolt Irmuska.

— Ohó! Nem holmi haszontalan kis Viczák számára készült ez a remek hajó, felelé Lajos büszkén. Majd tudom én mire való. Holnap ünnepiesen bocsátom vizre, meghívom a pajtásaimat s megkereszteljük a hajót: »Lajos király« lesz a neve.

Bizony szép, nagyszerű ünnep lett volna az. De hajh!... ki lát bele a jövőbe! Mi lett a büszke »Lajos király«-ból!

Az lett, hogy még csak »Lajos király« sem lett, még csak meg sem keresztelhettek! Névtelenül érte el gyászos végzete. És magával rántotta a veszedelembé még a Viczát is.

Ugy esett a sorja ennek a szomorú eseménynek, hogy Irmuska újra kérte, hadd ülhesen madj a Vicza bele a hajóba. De Lajos, aki szörnyű mód lenézte a leányok bábuit, újra kereken megtagadta.

Irmuska nem szolt többet, de annál inkább gondolt valamit.

— Ne félj, Viczuskám, azért is fogsz te hajókázni. Ma délután Lajos elmegy a pajtásaihoz; azalatt én meghajókáztatlak.

Meg is tette. Lajos mindjárt ebéd után távozott, hogy pajtásait másnapra meg-

hívja. Irmuska tehát fölhasználta a jó alkalmat, fölkapta a Viczát is, a hajót is, és kísétált a patakhoz. Ott vizre bocsátotta a hajót. A leendő »Lajos király« kissé ingott-bingott ugyan, de mégis megállt a vizen.

— Így ni! szolt Irmuska elégedetten. Most beléje ültetek. Azért is mi tartjuk meg az első hajópróbát. Ha megtudja is Lajos, nem bánom!

Dehogy nem, Irmuska! Sokszor kimondjuk hamarosan, hogy »nem bánom«! — de aztán mégis csak jön a szánom-bánom.

Most is úgy lett. Lajos hamar haza tért egy pajtásával, aki látni akarta a pompás hajót. De biz az nem volt ott, ahol Lajos hagyta. Megtudta hogy Irmuskát látták a hajóval a patak felé sétálni.

Irmuska javában csevegett a hajókázó Viczával, mikor a háta mögött nem megszűröl megszólalt a Lajos haragos hangja.

— Itt vagy, ugy-e! No megállj!

Irmuska ijedten fordult hátra s nem tudta hamarjában, mit tegyen. A legrosszabbat tette: amint hátra fordult, eleresztette kezéből a hajócskát. A víz pedig rögtön megkapta, elsodorta s épp mikor Lajos oda ért és Irmuska ismét a patak felé fordult, akkor borult fel a hajó. Es a sebes víz pár percz alatt elragadta szemök elől a hajót is, a Viczát is.

Elő sem került soha többé egyik sem.

A BÖLCS KADI.

— Keleti mese. —

EGY ÖREG arab halálos betegen feküdt sátrában. Érezvén hogy utolsó órája közeledik, maga elé hívta három fiát és így szolt:

— Kedves fiaim, érzem, hogy már csak rövid perczekig fogok élni. Legnagyobb kincsem, mint tudjátok, tizenhét szép lovam. Ezt im még életemben elosztom köztetek, még pedig úgy, hogy neked, Ali, a fele juss; neked Hasszán, a harmada; neked pedig, Juszuf, a kilenczede.

Mondá és csakhamar meg is halt.

A három testvér, miután a halottat illően eltemette, mindjárt az osztózáshoz látott. De alig fogtak hozzá, ugyancsak megakadtak.

— Engem fele illet, szolt Ali. Tehát kilencz ló az enyém.

— Ohó! kiáltott hevesen a másik kettő. Tizenhétnek a fele nem kilencz. Csak nyolcz lovat kaphatsz.

— Ugy-e? Talán bizony nektek ajándékozom, ami engem illet? Tizenhétnek a fele nyolcz és fél.

— Jól van, hát vedd egyik lónak még a felét.

Egymásra bámultak. Ha ketté vágnak egy lovat, akkor ugyan egyikök sem veszi hasznát.

Megpróbálták tehát úgy, hogy előbb Hasszán vegye ki a maga harmadát. De így is vagy több, vagy kevesebb jutott volna. Mindig maradt egy vagy két ló, melyet el nem oszthattak.

Engedni egyik sem akart a jussából és végre is abban egyeztek meg, hogy a kádi elé viszik a dolgot.

Az öreg kádi (bíró) sokáig gondolkozott, aztán így szolt:

— Segítünk a bajon, de bele köll nyugodnotok, hogy mindegyik többet kap valamivel, mint amennyi jár neki.

— No, már ebbe szívesen bele nyugszunk.

A kádi ekkor előhozatta a maga lovát, egy igen csúf vén gebét.

— Ezt még hozzá adom a tizenhét lóhoz, lesz tizennyolcz, akkar eloszthatjuk.

— Csakhogy én nem fogadom el azt a vén gebét, mondá Ali.

Hasszán és Juszuf is azt mondta.

— Jól van, jól, fiaim; hiszen magatok választjátok ki, melyiknek melyik ló kell. Legelőször is válasz te Ali. Neked a fele jár tehát kilencz.

Ali kiválasztott kilencz szép lovat.

Neked, Hasszán, a harmada jár, tehát hat. Válogasd ki.

Hasszán is megtette.

— Téged pedig, Juszuf, egy kilencedet illet, tehát kettő.

Juszuf is elvezetett két szép paripát s ime — a csúf vén gebe még ott volt, nem jutott bele egyiknek sem az osztályrészébe. A kádi haza vitte ujra.

A három testvér eleinte pattogott, hogy nem jó az osztály. De akárhogy törték a fejüket, akár mennyit számítottak, nem bírták megdönteni a kádi számítását. S a kádi mosolyogva bocsátotta el őket.

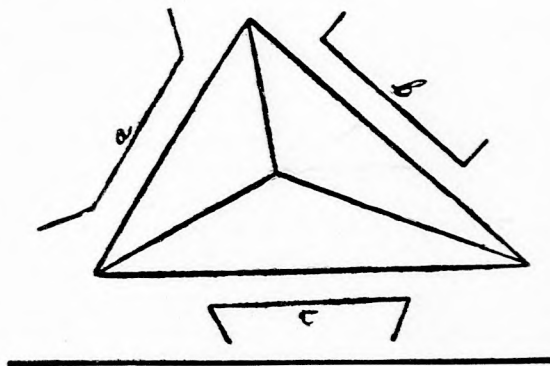
LÁTSZAT ÉS VALÓ.

— Egy kis szemgyakorlat. —

Nézzetek rá erre az ábrára és a vonalakra. Aztán pusztán szem-mérték után jelöljétek meg, hogy az a , b , c , bötükkal jelölt vonalok közül melyik a leghosszabb.

Azután pedig vegyetek elő czirkalmot vagy kicsi vonalzózt és mérjétek meg a vonalakat pontosan.

A pontos mérés eredménye alkalmasint a legtöbb esetben meglepő lesz.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 20-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Norvégia.

Helyesen fejtették meg: Fölöp Etelka és Kálmán, Zsoldos Miklós, Ambrózy Gyula, Kertész Tibor, Herzl Antal, Ferbstein Berta, Magassy Aranka, Gállik testvérek, Détsy Mariska, Bretschneider Paula, ifj. Tormay Béla, Koreck Iván, Eibenschütz Aranka, Lackenbacher Andor, Schulhof Adeika (sajátkezű írást kívánok F. b.), Moesz Izabella és Ilonka, Stein Andor, Horváth Lili, Vitályos Emma, Neumann testvérek, Kiss Sára és Lajos Müller testvérek (kinek az írása? F. b.), Malatinszky Zoltán, Pollák Irén, Margit és Béla, Molnár Margitka, Redlich testvérek, Herzog Frigyes, Fleischman Janka és Jenő, Szmrecsányi Ninka, Waldmann Aranka és Jenő, Justh Kriszti és Ilona, Szöllőssy Aurél, Latinovits Endre, Boross Kata, Peláthi Gyurika, Szemők Katicza és Maricza, Rothfeld testvérek, Szél Piroška, Polgár Juliska és Margitka, Lenárd Málka, Tauber Margit, Sibilla Jenő, Weiss Hermína, Kerner Jenő, Zlinszky Ágnes, Marczali Bözse, Kiss Margit és Szádrin, Szögyény Gábor, Kövesy Rudi, Lukács Pálma, Hidy Margit, König Dénes, Braun I. Tivadar, Nadler H., Bakos Géza, Lederer Sarolta, Imrédy Kálmán és Károly, Müller Erzsi, Fleischmann Rózsa, Bejezy Juliska és Margit, Stern Erzsike és Sándor, Taubner Margit, Schwartz István, Fluk Györgyike és Karesi, Hirschler Jolán, Kovács Erzsike, Engelsmann testvérek (ti sem tartjátok ezetekben, amit már annyiszor említettem: hogy a szerkesztőséget illető leveleket, melyek a lap tartalmára, rejtvényekre, megfejtésekre sat. vonatkoznak, a szerkesztőséghez kell címezni és nem a kiadó-hivatalhoz, mely az előfizetést, postai szétküldést, eltévedt számok pótlását stb. kezeli, F. b.), Vizi Janka, Fischer Lajos, Forster Ottó, Peti Sándor, Péchy (?) Ilonka (nem Pécelly talán? vagy Péchy? F. b.), Máyer Béla, Sohár Andor, Varga Sándor, Láncoz Edith, Gerde Oszkár, Kramer Margit, Georgevits Guido, Blum Ella (részben: mit is keres megfejtésedben a d bötű? Hiszen nem Norvégia annak az országnak a neve, F. b.), Volarich Iduska és Imike, Szily Rózsika, Görgy Aladár, Kiss Erzsébet, Csákos Laczika, Markó Árpád, Patterson Margit és Orsolya, Fischer Pali, Weiss Aranka és Rudi, Tichl Leona, Klein Irénke (írásod mint kezdő kielégítő, sőt amennyiben rendes és tiszta, még dicséretes is, F. b.), Kerdl Dezső és Ernő, Baum Róza és Miklós, Braun I. Tivadar, ifj. Bolyó Károly, Tarnóczy Ferencz, Josipovich Kálmán, Márton Erzsike és István, Scholtz Gusztáv, Farkas Jenő, Bohunka Mariska és Erelka, Hollaki Leo, Csikvári Ernő.

A jutalom könyv kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertesek lettek *Kerdl Dezső és Ernő, Pécselt*, kiknek a jutalom-könyvet »Az ifjú Anacharsis utazása Görögországban«, Barthélemytől, több metszettel) a kiadóhivatal megküldi.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 18-dik számában közölt versengésre dolgozatokat még beküldtek: Baum Róza és Miklós (21 helyes szó), Buzáth Jolán és Lajos (22), Visy Mariska (24), Breuer Oszkár (23), Emődy Miklós (30), Tenner Elza (19).

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Beyer Ede és Ernő. A hány száz meg száz levél a kezemhez jut hetenkint, azokat mind gondosan elolvasom s tartalmukhoz képest el is intézem. De amely levelet nem kaptam meg, arra nem válaszolhatok. Csakis ez utóbbiak sorában lehet a tietek is, mert bizony a postán nem egy levél kallódik el. Itt Budapesten-e vagy ott ahol földadtok? — már ezt bajos volna elhatározni. A nem szép írás végett levelet vissza nem utasítok. Sőt lehet szép is az írás, de ha nem *tiszta és rendes* a levél formája, akkor nem veszem figyelembe. — **Forgách Beatrix.** Az előző üzenet neked is szól. Töled levelet nem kaptam. Különben bele kerültél volna te is a megfejtők névsorába. A jó kedvedet pedig szólítsd vissza. Nem is hiszem, hogy ez a kedves dalos madárka valami messze szállhatott volna el tőled. Nyilván ott fűtyörész egy közeli fának az ágán. Hívjad csak vissza s meglásd, megint visszarepül az ő kedves fészkébe, a te szíved kelős közepébe. — **Tarnóczy Ferencz.** Ügyesek. Kettejét be is soroztam. — **Erdődy Juczika.** Az elbeszélést elolvasom s rögtön üzenek. A kedves-bánatos levél engem is az idő gyors haladására emlékeztetett. Jól is mondta a nagy francia zeneköltő Auber: »Szép a hosszú élet, de drágán is fizetjük meg: a vénüléssel.« Hanem ez persze csak nekem szól. — **Eldtsein Elek.** Elégtételnek legszebb az, hogy te is megfejtetted. A többi a vak szerencse dolga. — **Blum Ella.** A kérdéseted még mindig nem értem. Nem tudom, közületek kinek üzentem volna idegen nyelven. Ha a te Mariska barátnéd azt akarja, hogy írjak neki, elsöben is mutatkozzék be s adjon magáról életjelt; másodjára pedig oly ügyben forduljon hozzám, melyre érdemes legyen válaszolni; harmadjára pedig mért címezel te engem »nagyreményű Forgó bácsinak?« Ez fiacskám nem czim, hanem jelző, még pedig olyan *gyermekre* mondják, aki *nagy reménységet* nyujt arra nézve, hogy valamikor derekassá fog válni. Én reám — sajna! — ez a kedves szó már nem illik, mert én már bizony nem igen vagyok már reménysége senkinek, mert a kenyerem javát már megerttem. — **Schwarz István.** Köszönet és viszonzás. — *Több kéziratról a jövő számban.*

Felelős szerk.: **Forgó bácsi.** Szerkesztői és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.